

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsministeren.

Den følgende Sag var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 276 af 30. Juni 1922 om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 786).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Rytter: Da det er første Gang, et Lovforslag om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning forlader Landstinget paa den Maade, at der er Strid mellem Partierne, vil jeg tillade mig at fastslaa de Principper, som for os har været afgørende i denne Sag. Mindretallet, Det konservative Folkeparti og Venstre, har efter vor egen Mening strakt os meget vidt, for at der kunde blive Enighed om Sagen. Vi gik saaledes med til at skærpe Betingelserne for Indgaaelse af Ægteskab, idet vi haabede, at man saa fra Regeringspartiernes Side vilde imødekomme os.

De Principper, som det ikke lykkedes at faa gennemført, drejer sig om følgende:

Efter Lovforslaget, som det oprindelig forelaa, stod de to Ægtefæller, som havde indgaaet Ægteskab uden at opfylde Betingelserne, uden Magt og Myndighed med Hensyn til at anlægge Sag baade vedrørende Spørgsmaalet om Ægteskabets Bestaaen og vedrørende Ægteskabets Opløsning; det var alene det offentlige, der havde denne Ret, Ægtefællerne havde ingen Ret til at anlægge Sag. Det lykkedes under Udvalgsforhandlingerne at faa Regeringspartierne og Ministeren til at gaa med til dette ene, som syntes os selvfølgeligt, at ogsaa Parterne skulde have noget at sige med Hensyn til, om der skulde anlægges Sag eller ikke til Ægteskabets Opløsning. Denne Indrømmelse blev gjort os. Parternes Mening faar ogsaa noget at sige med Hensyn til Ægteskabets Bestaaen.

Derimod lykkedes det os ikke at trænge igennem med det andet, nemlig om det offentlige skulde have Ret til at anlægge Sag for at faa Ægteskabet opløst, selv om Parterne ikke ønskede det. Man kan strides om, hvilke Betingelser der skal kræves for Indgaaelse af Ægteskab; vi mener, det er ukorrekt at opstille den Be-

tingelse, der er opstillet med Hensyn til, om man er Psykopat i højere Grad, men derom kan man altsaa strides. Om eet Spørgsmaal synes vi derimod ikke der burde kunne diskuteres, nemlig om det offentlige, naar et Ægteskab er indgaaet uden Tilladelse, da skal have Ret til at anlægge Sag for at faa Ægteskabet opløst, selv om de to Parter aldeles ikke ønsker det. At det offentlige naar et Ægteskab er indgaaet i Strid med visse Betingelser, som er dispensable, alligevel senere kan gribe ind, er i Strid med de Regler, som vi hidtil har haft her i Danmark og i nordisk og europæisk Ret. Derfor har vi modsat os det, og det er for os et saa alvorligt Spørgsmaal, at vi haaber, man i det andet høje Ting, naar Lovforslaget kommer derover, vil se det urimelige i at opretholde det Princip. Thi efter Lovforslaget bliver det Lands Lov og Ret, at naar man nogle Aar efter, at et saadant Ægteskab er indgaaet, opdager, at f. Eks. vedkommende Mand har været Psykopat allerede ved Ægteskabets Indgaaelse, kan det offentlige foranledige Sag rejst og Ægteskabet ophævet, uagtet Parterne ikke ønsker det. De to Ægtefæller, som ønsker at leve sammen, faar saa Dom for, at de ikke mere er rette Ægtefæller. Jeg tror, det vil stride mod den almindelige moralske Følelse, at noget saadant kan ske, og man vil næppe naa noget derved, da de to Ægtefæller, som har levet sammen i flere Aar, rimeligvis vil fortsætte deres Samliv. Som Følge deraf kan det ikke hjælpe, at man siger: det offentlige griber ind af Hensyn til Børnene.

Jeg vil altsaa haabe, at Regeringspartierne og den højtærede Minister, selv om de ikke vil forandre noget i Betingelserne for Indgaaelse af Ægteskab, vil tage det Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse, om det offentlige, naar Ægteskabet er indgaaet, skal have denne Ret imod Parternes Protest.

C. J. F. Sven: I den Betænkning, der blev afgivet af det Udvalg, der har været nedsat i dette høje Ting angaaende det foreliggende Lovforslag, har Mindretallet erklæret, at for saa vidt de Ændringsforslag, som Mindretallet stillede, ikke blev vedtaget, vilde man ved Sagens endelige Behandling stemme imod Lovforslaget. Jeg beklager i lige saa høj Grad som den ærede foregaaende Taler, at det ikke i denne Sag er lykkedes at opnaa Enighed mellem Mindretallet og Flertallet i det høje Ting. Et Omraade som dette kræver i høj Grad, at man, saa vidt det er muligt, søger at skabe Enighed; dette har man ikke villet